

Молитва за лаштунками

Емілі Б., 12 років, шт. Юта, США

Одне з моїх улюблених хобі— ірландські танці. Я також багато працюю над тим, щоб відпрацювати хореографію вдома, аби підготуватися до виступу. Я дуже старанно тренуюся, але коли я стою за лаштунками перед виходом на сцену, то, зазвичай, дуже хвилюююся. На кожних змаганнях ми з мамою знаходимо тихе місце, щоб помолитися. Іноді ми ховаємося за шторою або в боковій кімнатці. Я знаю, що для Небесного Батька не має значення, де ми знаходимося. Головне—ми маємо в Нього віру.

Під час останнього виступу мами зі мною не було, щоб помолитися. Вона була в залі. Я дуже розхвилювалася, однак вирішила, що неважливо, є вона поруч зі мною, чи ні. Я відійшла вбік від друзів і помолилася. Я просила, щоб бути в безпеці, поки танцюю, і щоб я могла танцювати якнайкраще. Я дуже гарно танцювала того дня, і я пам'ятаю те відчуття спокою, яке відчула, вийшовши на сцену.

Ми завжди можемо довіряти Небесному Батькові. Де б ми не були і коли б це не відбувалося, Він завжди чує. ■